

Nr. 17, hvorover der skal afstemmes i 3 Dele, skulde blive vedtaget enten helt eller delvis, da skal den eller de Dyrarter, det maatte blive vedtaget at indsætte i Nr. 17, ogsaa indsættes i Forslaget under Nr. 19. Jeg tror nemlig, at det ellers vilde komme til at staa saaledes, at det vilde være tilladt Brugerne ifølge § 2 at dræbe disse Dyr i deres Haver eller Gaardspladse, medens dette efter § 11 ikke vilde være tilladt Gierne, hvis Nr. 19 vedtages uden mit Underændringsforslag. Jeg tror derfor, at det er temmelig nødvendigt, at dette Underændringsforslag vedtages, og ifald det ærede Thing vedtager Ændringsforslaget under Nr. 17, vil det ganske vist heller ikke have Noget imod at sætte dette Underændringsforslag ind i Nr. 19. Jeg skal endnu engang paa det Bedste anbefale de af mig og 17 ærede andre Medlemmer stillede Ændringsforslag til det ærede Things Velvillie. Skulde de ikke blive vedtagne, da har jeg dog maaske allerede opnaaet Noget derved, at jeg har bragt denne Sag under Omtale og derved frembragt en Debat her i Thinget, det kunde jo være, at En eller Anden omkring i Landet ved at gøre sig bekendt med denne Debat kom til at tænke over, om det dog ikke var rigtigt at frede de af mig omtalte Dyr, og har jeg opnaaet dette, saa har jeg dog i værste Tilfælde opnaaet Noget og mine Bestræbelser ikke været aldeles frugtesløse.

Sager: Jeg maa udtale en Undskyldning for, at jeg ved denne 3die Behandling har tilladt mig under Nr. 20 at bringe et større Spørgsmaal ind under Forhandlingen, men det kan vel undskyldes, naar man ser, at der ud af Udvalget er fremgaaet et saa stort, aldeles nyt Lovforslag som dette, i hvilket Principerne i det Hele taget ere forandrede saameget fra det, som de to Love, der her mædes, oprindelig gik ud paa. Jeg havde ikke tænkt mig, at Regeringen var gaaet saa let ind paa den betydelige Forandring i den kri-

minelle Procedure, som her er påtænkt, og af denne Grund troede jeg ikke, at det var nødvendigt at stille noget Forslag til 2den Behandling. Under denne afgav imidlertid den høitærede Minister den Erklæring, at han ikke alene tiltraadte dette Forslag, men at han ogsaa i denne nye Processform vilde indbringe et særdeles vigtigt nyt Princip, som ikke tidligere havde været gjældende i denne Form, eller som aldeles ikke tidligere havde været gjældende i den offentlige kriminelle Forfølgning. Da Regeringen i 1838 for Stænderne forelagde den Lov, som senere udfom under 20de Mai 1840, motiveredes den Bestemmelse, at Sager angaaende Sagslovgivningen skulde behandles som private Politisager, derved, at der ikke var nogen Grund til at gjøre dem til offentlige, og at der i det enkelte Tilfælde, navnlig i det Tilfælde, der i dette Lovforslag er opført under § 16, ikke var nogen- som helst Anledning til at reise Sagen paa det Offentliges Begre. Der blev udtrykkelig sagt i Motiverne, at man opnaaede alt det Fornødne ved den hurtige og lette Procedure, der bruges i private Sager. Kun indførte man noget Eksempel, der var nyt. Det var, at der kunde paalægges den Indlagede Benægtelsesed, naar Sagsbejanten havde under Guds Tilbud gjort Anmeldelse om det Påserede, og forøvrigt Omstændighederne vare, hvad man kalder graverende. Dette Punkt blev meget alvorligt debatteret i begge Stænderforsamlingen, og Ordet imod en saadan Bestemmelse blev ført fra to store Autoriteters Side, nemlig ædøde Høiesteretsassessor P. D. Bruun, som siden var Landsthingets Formand, og senere Justitiarius i Høiesteret P. G. Bang. De udtalte sig udtrykkelig imod, at der skete denne Undtagelse fra den almindelige Regel, og udhævede, at forsaavidt der skulde bruges Benægtelsesed i disse Sager, skulde man ikke gaa udenfor Lovens almindelige Bestemmelser. Endelig udhævede Bang, at man skulde vogte sig meget for at give Anledning til Mened; thi een begaaet Mened opbeier mange smaa